

EUROOPA KOHTU OTSUS

7. mai 1991*

Dumping – Lõplik tollimaks – Jaapanist pärinevate maatriksprinterite import

[...]

Kohtuasjas C-69/89,

Nakajima All Precision Co. Ltd, Jaapani õiguse alusel asutatud äriühing, asukoht Tokio, esindaja: advokaat C.-E. Gudin, Pariis ning Brüssel, kohtudokumentide kättetoimetamise aadress Luxembourgis, R. Faltzi büroo, 6 rue Heine,

hageja,

versus

Euroopa Ühenduste Nõukogu, esindajad: õigustalituse direktor H.-J. Lambers ning õigusnõunik E. H. Stein, keda abistavad advokaat J. Voillemot ning advokaat A. Michel, Pariis, kohtudokumentide kättetoimetamise aadress Luxembourgis, c/o Euroopa Investeerimispannga õigustalituse direktor J. Kaeser, 100 boulevard Konrad-Adenauer, Kirchberg,

kostja,

keda toetavad

1) Euroopa Ühenduste Komisjon, esindaja: õigustalituse ametnik E. de March, keda abistab liikmesriikide ametnike vahetuse korras komisjoni õigustalituse juures tegutsev Saksa ametnik R. Wagner, kohtudokumentide kättetoimetamise aadress Luxembourgis, c/o õigustalituse ametnik G. Berardis, Centre Wagner, Kirchberg,

2) Committee of European Printer Manufacturers (Europrint), asukoht Köln (Saksamaa Liitvabariik), esindaja advokaat D. Ehle, Köln, kohtudokumentide kättetoimetamise aadress Luxembourgis, Arendt et Harles'i büroo, 4 avenue Marie-Thérèse,

menetlusse astujad,

mille esemeks on:

- esiteks, et vastavalt EMÜ asutamislepingu artiklile 184 jäetaks taotleja suhtes kohaldamata nõukogu 11. juuli 1988. aasta määruse (EMÜ) nr 2423/88 (kaitse kohta dumpinguhinnaga või subsideeritud impordi eest riikidest, mis ei ole Euroopa

* Kohtumenetluse keel: prantsuse.

Majandusühenduse liikmed, EÜT L 209, lk 1) artikli 2 lõike 3 punkti b alapunkt ii ning artikkel 19, ning

- teiseks, et vastavalt asutamislepingu artikli 173 teisele lõigule tühistataks hagejat puudutavas osas nõukogu 23. novembri 1988. aasta määrus (EMÜ) nr 3651/88, millega kehtestati Jaapanist pärit maatriksprinterite suhtes lõplik dumpinguvastane tollimaks (EÜT L 317, lk 33),

EUROOPA KOHUS,

koosseisus: president O. Due, kodade esimehed G. F. Mancini, T. F. O'Higgins, J. C. Moitinho de Almeida, G. C. Rodríguez Iglesias ja M. Díez de Velasco, kohtunikud C. N. Kakouris, F. A. Schockweiler, F. Grévisse, M. Zuleeg ja P. J. G. Kapteyn,

kohtujurist: C. O. Lenz,

kohtusekretär: vanemametnik D. Louterman,

arvestades kohtuistungil ettekannet,

olles 5. juuli 1990. aasta kohtuistungil ära kuulanud poolte kohtukõned,

olles 5. detsembri 1990. aasta kohtuistungil ära kuulanud kohtujuristi ettepaneku,

on teinud järgmise

otsuse

[...]

Põhjendused

1. Nakajima All Precision Co. Ltd (edaspidi „Nakajima”), asukohaga Tokios, esitas hagiavalduse, mis saabus Euroopa Kohtusse 7. märtsil 1989, mille esemeks oli

- esiteks, et vastavalt EMÜ asutamislepingu artiklile 184 jäetaks taotleja suhtes kohaldamata nõukogu 11. juuli 1988. aasta määruse (EMÜ) nr 2423/88 (kaitse kohta dumpinguhinnaga või subsideeritud impordi eest riikidest, mis ei ole Euroopa Majandusühenduse liikmed, EÜT L 209, lk 1) artikli 2 lõike 3 punkti b alapunkt ii ning artikkel 19, ning

- teiseks, et vastavalt asutamislepingu artikli 173 teisele lõigule tühistataks hagejat puudutavas osas nõukogu 23. novembri 1988. aasta määrus (EMÜ) nr 3651/88, millega kehtestati Jaapanist pärit maatriksprinterite suhtes lõplik dumpinguvastane tollimaks (EÜT L 317, lk 33).

2. Nakajima, kelle toodang piirdub kirjutusmasinate ja printeritega, valmistab nelja madalast hinnaklassist maatriksprinterimudelit. Hageja väidab, et esiteks on tema iseärasus see, et ta pühendub üksnes tootmistegevusele ning et tal pole mingeid turustusega müügistruktuure; Nakajima teatab, et tegelikult on tal vaid piiratud hulk kliente ning ta käivitab tootmise ainult siis, kui on saanud tellimusi, seega on tema tootmiskulud väga madalad. Teiseks ei ole hageja oma väitel Jaapani turul mitu aastat printerite müügiga tegelenud ning müüb oma toodangu läbi üksnes ekspordi teel. Niiviisi müüakse enamik tema printereid Original Equipment Manufacture'is (edaspidi „OEM”) välismaa tootjatele või sõltumatutele turustajatele, kes turustavad neid tooteid oma kaubamärgi all, ning ülejäänud toodangu turustavad kaubamärgiga „All” tähistatult samuti sõltumatud turustajad. Nakajima rõhutab, et EMÜ turg moodustas 1986. aastal 41,7% tema printerimüügist.

3. 1987. aastal esitas Committee of European Printer Manufacturers (edaspidi „Europrint”) komisjonile Euroopa maatriksprinteritööstuse tootjate nimel kaebuse, milles ta nõudis dumpinguvastase menetluse algatamist seda liiki printereid ekspordivate Jaapani eksportijate, sh Nakajima, vastu.

4. Komisjon algatas dumpinguvastase menetluse vastavalt nõukogu 23. juuli 1988. aasta määrusele (EMÜ) nr 2176/84 kaitse kohta dumpinguhinnaga või subsideeritud impordi eest riikidest, mis ei ole Euroopa Majandusühenduse liikmed (EÜT L 201, lk 1, edaspidi „algmääruse vana redaktsioon”). Selle menetlus viis selleni, et algmääruse vana redaktsiooni alusel anti komisjoni 17. mai 1988. aasta määrus (EMÜ) nr 1418/88, millega kehtestati Jaapanist pärit maatriksprinterite suhtes lõplik dumpinguvastane tollimaks (EÜT L 130, lk 12, edaspidi „ajutine määrus”). Selle määruse kohaselt pidi Nakajima maksma 12,3% ulatuses ajutist dumpinguvastast tollimaksu.

5. 11. juulil 1988 andis nõukogu eespool viidatud määruse nr 2423/88 (edaspidi „algmääruse uus redaktsioon”), mis tühistas algmääruse vana redaktsiooni. See algmääruse uus redaktsioon jõustus 5. augustil 1988 ning vastavalt oma artikli 19 teisele lõigule võib seda kohaldada „juba algatatud menetluste suhtes” [mitteametlik tõlge].

6. Selle algmääruse uue redaktsiooni alusel andis nõukogu 23. septembril 1988 määruse (EMÜ) nr 2943/88 (EÜT L 264, lk 56), millega pikendati Jaapanist pärinevate maatriksprinterite ajutise dumpinguvastase tollimaksu kehtivusaega maksimaalselt kaheks kuuks.

7. 23. novembril 1988 andis nõukogu komisjoni ettepanekul ning algmääruse uue redaktsiooni alusel eespool viidatud määruse nr 3651/88 (edaspidi „lõplik määrus”). Vastavalt sellele määrusele, mis jõustus 25. novembril 1988, määrati Nakajima suhtes kohaldatava dumpinguvastase tollimaksu lõplik määr 12%-le ning ajutise määruse kohaselt dumpinguvastase tollimaksuga tagatud summad nõuti lõplikult sisse lõpliku tollimaksu määra alusel.

8. Avaldusega, mis saabus Euroopa Kohtu kantseleisse 6. aprillil 1989, esitas Nakajima ajutiste meetmete kohaldamise taotluse, milles palus esiteks peatada lõpliku määruse kohaldamise tema suhtes ning teise võimalusena kõiki muid vajalikke ajutisi meetmeid, kuni Euroopa Kohus on põhiküsimuses otsuse teinud. See taotlus lükati Euroopa Kohtu presidendi 8. juuni 1989. aasta määrusega tagasi.

9. 17. mai 1989. aasta määrusega ja 4. oktoobri 1989. aasta määrusega andis Euroopa Kohus vastavalt komisjonile ja Europrintile loa nõukogu nõuete toetuseks menetlusse astuda.

10. Kohtuasja faktilised asjaolud, menetluse käik ning poolte väited ja argumendid on ulatuslikumalt esitatud kohtuistungis ettekandes. Need kohtutoimikute materjalid leiavad alljärgnevalt käsitlemist vaid niivõrd, kui võrd see on Euroopa Kohtu arutluskäigu seisukohalt vajalik.

I – Nõue jätta algmääruse uus redaktsioon kohaldamata

11. Hagi, millega taotletakse, et algmääruse uue redaktsiooni artikli 2 lõike 3 punkti b alapunkt ii ning artikkel 19 jäetaks hageja suhtes kohaldamata, nõuete toetuseks esitab Nakajima kolm väidet, millest esimene põhineb menetlusnormide rikkumisel, teine üldise tolli- ja kaubanduskokkuleppe (mis kiideti ühenduse nimel heaks nõukogu 10. detsembri 1979. aasta otsusega 80/271/EMÜ aastatel 1973–1979 toimunud kaubanduslääbirääkimistest tulenenud mitmepoolsete lepingute sõlmimise kohta, EÜT 1980, L 71, lk 1) VI artikli rakendamise lepingu (edaspidi "dumpinguvastane koodeks") rikkumisel ning viimane mõnede üldiste õiguspõhimõtete rikkumisel.

1. Väide, mis põhineb algmääruse uue redaktsiooni õigusvastasusel vorminõuete rikkumise tõttu

12. Selle väite kinnituseks tugineb Nakajima esmalt sellele, et algmääruse uue redaktsiooni artikli 2 lõike 3 punkti b alapunkt ii on põhjenduste puudumise tõttu õigusvastane.

13. Selles osas selgitab hageja, et nimetatud säte sisaldab uut, algmääruse vana redaktsiooni järgi kohaldatavast meetodist põhjalikult erinevat arvestusliku normaalväärtuse arvutusmeetodit juhaks, kui eksportija- või päritolumaal siseturul samasugust toodet tavapärase kaubandustegevuse käigus ei müüda. Kuid see meetod, mis võtab arvestusliku normaalväärtuse arvutamisel arvesse teistel tootjatel või eksportijatel samasuguse toote tulutoova müügi käigus päritolu- või eksportivas riigis tekkivaid kulusid ja tulusid, võib viia põhjendamatu ja diskrimineerivate tulemusteni sellistel juhtudel nagu käesolevas kohtuasjas, kus võrdlusaluseks võetud ettevõtete struktuur pole asjaomase ettevõtte omaga kuidagi võrreldav. Tegelikult rõhutab Nakajima, et tal pole oma toodete müümiseks mingit turustusstruktuuri, kuna kogu tema toodang müüakse tehastest hankimise tasandil (*sortie usine*) sõltumatutele turustajatele, samas kui kõigil võrdlusaluseks võetud ettevõtetel on vertikaalselt integreeritud struktuur, mille eesmärk on tagada nende toodangu turustamine Jaapanis. Nakajima järeldeb sellest, et algmääruse uues redaktsioonis oleks nõukogu pidanud täpsustama põhjusi, miks otsustati kasutada seda uut arvutusmeetodit, ning näitama, kuidas selle meetodi rakendamine ei too kaasa Nakajima-taoliste ettevõtete diskrimineerimist.

14. Siinkohal tuleb kõigepealt meenutada, et Euroopa Kohtu väljakujunenud kohtupraktika kohaselt (vt eriti 14. märtsi 1990. aasta otsust kohtuasjas C-156/87: Gestetner Holdings, EKL 1990, lk I-781, punkt 69) peab nõutavatest põhjendustest selgelt ja üheselt nähtuma vaidlustatud akti vastu võtnud ühenduse institutsiooni arutluskäik, nii

et asjaomased isikud võiksid tutvuda võetud meetme põhjendustega, et oma õigusi kaitsta, ja et Euroopa Kohus saaks kontrolli teostada.

15. Järgmiseks tuleb nentida, et algmääruse vana ja uue redaktsiooni artikli 2 lõike 3 punkti b alapunkt ii esitab asjaomase toote arvestusliku normaalväärtuse arvutusmeetodid juhaks, kui eksportija- või päritolumaa siseturul samasugust toodet tavapärase kaubandustegevuse käigus ei müüda või kui selline müük korrektset võrdlust ei võimalda. Arvestuslik normaalväärtus arvutatakse omahinna ja mõistliku kasumimarginaali liitmisel.

16. Algmääruse vanas redaktsioonis tuli omahinnale liita müügi-, haldus- ja üldkulude põhjendatud summa (edaspidi "MHÜ-kulud"). Kasum ei tohtinud olla tavalisest kasumist suurem, juhul kui sama kategooria toodete müügist päritolumaa siseturul saadakse tavapäraselt kasumit; muudeks juhtudeks nägi tekst ette, et kasum määratakse kindlaks "mis tahes mõistlikul alusel ning kättesaadavate andmete põhjal".

17. Võttes üle sama omahinna arvutusmeetodi, mis algmääruse vanas redaktsioonis, sätestab algmääruse uus redaktsioon, et MHÜ-kulud ja kasum arvutatakse tootja või eksportija poolt samasuguste toodete tulutoova müügi käigus kantud kulude ning kodumaisel turul saadud kasumi alusel (artikli 2 lõike 3 punkti b alapunkti ii kolmas lause) ning et kui need andmed pole kättesaadavad, usaldusväärsed või kasutuskõlblikud, tehakse arvutused teiste tootjate või eksportijate poolt samasuguste toodete tulutoova müügi käigus päritolu- või eksportijariigis kantud kulude ning nende saadud kasumi alusel (artikli 2 lõike 3 punkti b alapunkti ii neljas lause). Algmääruse uues redaktsioonis on lisatud, et kui kumbagi meetodit ei saa rakendada, arvutatakse kantud kulud ja saadud kasum, lähtudes eksportija või teiste sama majandussektori tootjate või eksportijate müügist päritolu- või eksportijariigis, või mis tahes muul mõistlikul alusel.

18. Artikli 2 lõike 3 punkti b alapunkti ii kahe - nii algmääruse vana kui uue redaktsiooni - versiooni võrdlusest nähtub, et uues redaktsioonis sätestatud arvestusliku normaalväärtuse arvutusmeetod ei erine oluliselt varasemast meetodist, mis jättis kogu kaalutusõiguse ühenduse institutsioonile, sätestades, et MHÜ-kulud ja tulud tuleb kindlaks määrata "mõistlikul" alusel. Kõnealuse sätte versioon algmääruse uues redaktsioonis üksnes täpsustab varasema teksti kohaldamisala, näidates ära eri arvutusmeetodid, mille abil MHÜ-kulude "põhjendatud summat" ja "mõistlikku kasumimarginaali" konkreetsetel juhtudel kindlaks määrata.

19. Seda järeldust kinnitavad algmääruse uue redaktsiooni neljas ja kolmekümne kolmas põhjendus, kus artikli 2 lõike 3 punkti b alapunkti ii tutvustatakse kui sätte selgemat versiooni võrreldes sama sättega algmääruse vanas redaktsioonis. Lisaks märgib nõukogu, ilma et seda oleks vaidlustatud, et käesolevas asjas Nakajima poolt vaidlustatavat arvutusmeetodit kasutasid ühenduse asutused juba algmääruse vana redaktsiooni järgi. Muuseas, Euroopa Kohus on juba varem otsustanud, et algmääruse vana redaktsiooni artikli 2 lõike 3 punkti b alapunkti ii tekstis ei keela miski kasutada mõistliku kasumimarginaalina kasumit, mida tavapäraselt saab mõni muu äriühing kui see, kelle vastu on algatatud dumpinguvastane menetlus (5. oktoobri 1988. aasta otsus kohtuasjas 301/85: Sharp, EKL 1988, lk 5813, punkt 8).

20. Mis puutub põhjenduste väidetavasse puudumisse, mis tuleneb vähesest täpsusest diskrimineeriva mõju osas, mida algmääruse uue redaktsiooni artikli 2 lõike 3 punkti b

alpunkti ii kohaldamine võib Nakajima arvates kaasa tuua, siis piisab sellest, kui rõhutada, et asutamislepingu artikkel 100 ei kohusta ühenduse asutusi andma eraldi selgitusi iga sätte kohta, mis võivad põhjustada diskrimineerimist, kuna asutamislepingus sätestatud võrdse kohtlemise põhimõtte rikkumine on ise piisav põhjus, et kõnealune säte tühistada.

21. Neil asjaoludel tuleb selle väite esimene osa, mis põhineb algmääruse uue redaktsiooni artikli 2 lõike 3 punkti b alapunkti ii põhjenduste puudumisel, tagasi lükata.

22. Teiseks kinnitab Nakajima, et algmääruse uue redaktsiooni artikkel 19, kus on sätestatud, et seda määrust kohaldatakse määruse jõustumise kuupäeval "juba algatatud menetluste suhtes", ei ole põhjendatud, kuna seal pole toodud täpseid põhjusi, mis selgitaksid selle määruse tagasiulatuvat kohaldamist. Selle argumendi kinnituseks väidab hageja, et algmääruse uue redaktsiooni artikli 2 lõike 3 punkti b alapunkt ii, mis muudab põhjalikult arvestusliku normaalväärtuse arvutusmeetodit, sisaldab uusi materiaaloiguslikke norme, mida ei tohiks tagasiulatuvalt kohaldada, ilma et seda eraldi põhjendataks.

23. Selles osas piisab, kui meenutada, nagu Euroopa Kohus juba tões seoses selle Nakajima esitatud väite esimese osaga, et algmääruse uue redaktsiooni artikli 2 lõike 3 punkti b alapunkt ii on kõigest täpsustus, mille eesmärk on ühenduse institutsioonide varasema tegevuse kodifitseerimine. Just sellepärast, et selle sätte uut redaktsiooni ei saa vaadelda varem kehtinud sätte olulise muudatusena, pole selle kohaldamiseks "juba algatatud menetluste suhtes" tarvis mingit eraldi põhjendust.

24. Neil asjaoludel pole põhjendatud ka selle väite teine osa, mis põhineb algmääruse uue redaktsiooni artikli 19 põhjenduste puudumisel.

25. Eelnevast järeldub, et väide, mis põhineb algmääruse uue redaktsiooni õigusvastasel vorminõuete rikkumise tõttu, tuleb tagasi lükata.

2. Väide, mis põhineb algmääruse uue redaktsiooni õigusvastasel dumpinguvastase koodeksi rikkumise tõttu

26. Nakajima väidab selles osas, et algmääruse uue redaktsiooni artikli 2 lõike 3 punkti b alapunkti ii ei saa käesoleval juhul kohaldada, kuna see on vastuolus teatavate dumpinguvastase koodeksi sätetega. Eriti tõstab hageja esile algmääruse uue redaktsiooni artikli 2 lõike 3 punkti b alapunkti ii kokkusobimatust dumpinguvastase koodeksi artikli 2 lõigetega 4 ja 6.

27. Nõukogu leiab, et üldise kokkuleppena ei anna dumpinguvastane koodeks üksikisikutele mingeid õigusi, millele saaks Euroopa Kohtus tugineda ning et selle koodeksi sätted ei ole ühenduses vahetult kohaldatavad. Sellest järeldab nõukogu, et Nakajima ei saa algmääruse uue redaktsiooni kehtivust dumpinguvastase koodeksi sätete väidetava rikkumise alusel kahtluse alla seada.

28. Siiski tuleb nentida, et käesoleval juhul ei tugine Nakajima nende sätete vahetule õigusmõjule. Selle väitega on hageja tegelikult algmääruse uue redaktsiooni kehtivust kaudselt küsitavaks pidanud vastavalt asutamislepingu artiklile 184, tuginedes ühele

seaduslikkuse kontrolli õiguslikule põhjendusele, mida mainitakse asutamislepingu artiklis 173, nimelt asutamislepingu või selle rakendusnormi rikkumisele.

29. Selles osas tuleb meenutada, et 12. detsembri 1972. aasta otsuse (liidetud kohtuasjades 21/72 ja 24/72: International Fruit Company, EKL 1972, lk 1219) punktis 18 otsustas Euroopa Kohus, et üldise kokkuleppe sätted on ühendusele siduvad. Sama tõdemus kehtib ka dumpinguvastase koodeksi puhul, mis võeti vastu üldise kokkuleppe VI artikli rakendamiseks ning mille põhjendustes on täpsustatud, et sellega soovitakse "tõlgendada üldise kokkuleppe sätteid" [mitteametlik tõlge] ning "välja töötada nende kohaldamise eeskirja, et tagada nende rakendamise suurem ühetaolisus ja kindlus".

30. Algmääruse uue redaktsiooni teise ja kolmanda põhjenduse järgi võeti see säte vastu kooskõlas olemasolevate rahvusvaheliste kohustustega, eelkõige nende kohustustega, mis tulenevad üldise kokkuleppe VI artiklist ning dumpinguvastasest koodeksist.

31. Järelikult anti määruse uus redaktsioon, mille hageja on arutamisele võtnud, selleks, et täita ühenduse rahvusvahelisi kohustusi; ühendus peab seega väljakujunenud kohtupraktika kohaselt tagama üldise kokkuleppe ja selle rakendusmeetmetest kinnipidamise (vt 26 oktoobri 1982. aasta otsust kohtuasjas 104/81: Kupferberg, EKL 1982, lk 3641, punkt 11; 16. märtsi 1983. aasta otsust kohtuasjas 266/81: SIOT, EKL 1983, lk 731, punkt 28).

32. Neil asjaoludel tuleb kontrollida, kas nõukogu on väljunud niiviisi kindlaksmääratud õiguslikust raamistikust, nagu väidab Nakajima, ning kas ta on vaidlustatava sättega rikkunud dumpinguvastase koodeksi artikli 2 lõigete 4 ja 6 tingimusi.

33. Selles osas väidab Nakajima esiteks, et algmääruse uue redaktsiooni artikli 2 lõike 3 punkti b alapunkt ii on vastuolus dumpinguvastase koodeksi artikli 2 lõikega 4, kuna sätetestades, et arvestusliku normaalväärtuse määramisel tuleb arvesse võtta selliste tootjate või eksportijate MHÜ-kulusid ja tulusid, kelle struktuur võib olla asjaomase ettevõtte omast täiesti erinev, piirab see säte ühenduse asutuste kaalutusõigust ning viib selleni, et arvesse hakatakse võtma raamatupidamisandmeid, mis ei ole dumpinguvastase koodeksi artikli 2 lõike 4 tähenduses põhjendatud.

34. Siinkohal tuleb meenutada, et vastavalt dumpinguvastase koodeksi artikli 2 lõikele 4

"juhul kui eksportijamaa siseturul samasugust toodet tavapärase kaubandustegevuse käigus ei müüda või kui selline müük eksportijamaa siseturul valitseva eriolukorra või vähese läbimüügi tõttu korrektset võrdlust ei võimalda, võrreldakse toote hinda dumpingumäära tuvastamiseks samasuguse toote võrreldava hinnaga eksportimisel kolmandasse riiki, kusjuures see hind võib olla kõige kõrgem ekspordihind, kuid ta peab olema tüüpiline, või omahinnaga päritolumaal, liites põhjendatud summa haldus-, müügi- ja muude kulude ning kasumi katteks. Üldreeglina ei tohi liidetav kasumisumma ületada sama üldliigi toodete müügist päritolumaal siseturul tavapäraselt saadavat kasumit" [mitteametlik tõlge].

35. Algmääruse uue redaktsiooni artikli 2 lõike 3 punkti b alapunkti ii sõnastusest nähtub selgelt, et kõiki seal loetletud arvestusliku normaalväärtuse arvutusmeetodeid tuleb kohaldada viisil, et säiliks selle arvutuse põhjendus; see mõiste esineb muu hulgas selgelt kõnealuse sätte kahes esimeses lauses ning viimases lauses.

36. Vastavalt selle sätte tekstile tuleb seega algmääruse uues redaktsioonis käsitletava esimese arvutusmeetodi asemel kasutada käesolevas kohtuasjas arutatavat teist meetodit, kui tootja või eksportija poolt samasuguste toodete tulutoova müügi käigus kantud kulused ning kodumaisel turul saadud kasumit puudutavad andmed "pole kättesaadavad, usaldusväärsed või kasutuskõlblikud", mis tähendab peamiselt seda, et selliste raamatupidamisandmete arvestamine ei ole põhjendatud; see termin esineb ka kõnealuse sätte saksakeelses versioonis. Põhjendatuse taotlus juhib ka kõnealuses sättes ette nähtud kolmanda arvutusmeetodi kohaldamist, mida tohib rakendada ainult siis, "kui kumbagi [eelmist] meetodit ei saa rakendada". Viimaks võivad ühenduse organid selle sätte viimase lause alusel alati kulud ja kasumi "mis tahes muul mõistlikul alusel" kindlaks määrata, kusjuures sõna "muu" kasutamine kinnitab, et arvestusliku normaalväärtuse arvutamine tohib toimuda ainult nii, et see oleks põhjendatud.

37. Järelikult on algmääruse uue redaktsiooni artikli 2 lõike 3 punkti b alapunkt ii vastavuses dumpinguvastase koodeksi artikli 2 lõikega 4, kuna ta piirdub selle sätte mõttega vastuollu minemata sellega, et konkretiseerib arvestusliku normaalväärtuse põhjendatud arvutusmeetodid mitmesuguste tegelikkuses esineda võivate olukordade puhuks.

38. Teiseks väidab Nakajima, et algmääruse uue redaktsiooni artikli 2 lõike 3 punkti b alapunkt ii on vastuolus dumpinguvastase koodeksi artikli 2 lõikega 6, kuna kohaldades lihttootmisüksuse suhtes MHÜ-kulusid ja kasumit, mida on kandnud ja saanud muud, vertikaalselt integreeritud turustusstruktuuriga ettevõtted, jäetakse täitmata kohustus võrrelda normaalväärtust ja ekspordihinda samal kaubandustasandil.

39. Selle argumendi põhjendatuse hindamiseks tuleb meenutada, et vastavalt dumpinguvastase koodeksi artikli 2 lõikele 6

"selleks, et eksportijamaa (või päritolumaa) ekspordihinda ja siseturu hindu võrreldaks õiglaselt või et vastavalt üldise kokkuleppe VI artikli lõike 1 punkti b sätetele kehtestatud hind oleks õiglane, võrreldakse sama kaubandustasandi, üldjuhul tehasest hankimise tasandi hindu, ning ajaliselt võimalikult lähedaste müükide suhtes. Igal üksikjuhul arvestatakse vastavalt olukorrale erinevusi müügitingimuste ja maksustamise vahel ning kõiki muud hindade võrreldavust mõjutavaid erinevusi..." [mitteametlik tõlge].

40. Siinkohal piisab sellest, kui tõdeda, et Nakajima argument, mis põhineb algmääruse uue redaktsiooni artikli 2 lõike 3 punkti b alapunkti ii kokkusobimatusel dumpinguvastase koodeksi artikli 2 lõikega 6, ei ole asjakohane, kuna kahel hageja viidatud sätel on täiesti eri eesmärgid.

41. Tegelikult on algmääruse uue redaktsiooni artikli 2 lõike 3 punkti b alapunkti ii eesmärk määrata kindlaks asjaomase toote arvestuslik normaalväärtus, samas kui dumpinguvastase koodeksi artikli 2 lõike 6 määrab kindlaks eeskirjad, mida normaalväärtuse ja ekspordihindade võrdlemisel peab järgima. Seda võrdlemist käsitletakse algmääruse uues redaktsioonis hoopis artikli 2 lõigetes 9 ja 10, mille kohta hageja pole sugugi väitnud, et need oleksid dumpinguvastase koodeksi artikli 2 lõike 6 rikkumise tõttu kehtetud.

42. Seega tuleb väide, mis põhineb algmääruse uue redaktsiooni õigusvastasel dumpinguvastase koodeksi rikkumise tõttu, tagasi lükata.

3. Väide, mis põhineb algmääruse uue redaktsiooni õigusvastasel teatavate üldiste õiguspõhimõtete rikkumise tõttu

43. Selle väite kinnituseks heidab hageja esiteks ette, et komisjon on käesoleva dumpinguvastase menetluse raames rikkunud korduvalt kaitseõigust. Järgmiseks toob ta välja, et käesoleval juhul on rikutud õiguskindluse põhimõtet, kohaldades teist algmääruse uue redaktsiooni artikli 2 lõike 3 punkti b alapunktis ii ette nähtud arvestusliku normaalväärtuse arvutusmeetodit, samas kui ühenduse organid mõõnsid ühes varasemas kohtuasjas, et hageja ettevõtte on eriline struktuur, ning lõpetasid sel põhjusel tema vastu algatatud dumpinguvastase menetluse. Viimaks väidab Nakajima, et rikutud on võrdse kohtlemise põhimõtet, kuna käesoleval juhul kasutatud arvestusliku normaalväärtuse arvutusmeetodiga diskrimineeriti teda sellega, et võeti arvesse temast erineva struktuuriga ettevõtete kohta käivaid raamatupidamisandmeid.

44. Siinkohal piisab, kui tõdeda, et selle väitega arvustab hageja tegelikult seda, kuidas ühenduse organid kohaldasid algmääruse uue redaktsiooni artikli 2 lõike 3 punkti b alapunkti II dumpinguvastases menetluses, mille tulemusel anti nii ajutine kui ka lõplik dumpinguvastane määrus. Sellistele argumentidele ei saa siiski tugineda, et asutamislepingu artikli 184 alusel mõne määruse kehtivust arutamisele võtta.

45. Neil asjaoludel tuleb väide, mis põhineb algmääruse uue redaktsiooni õigusvastasel teatavate üldiste õiguspõhimõtete rikkumise tõttu, tagasi lükata.

46. Kuna ühtki väidet, mis on esitatud algmääruse uue redaktsiooni kohaldamata jätmise nõude toetuseks, ei saa vastu võtta, tuleb need põhjendamatus tõttu tagasi lükata.

II – Lõpliku määruse tühistamise nõue

47. Hagi lõpliku määruse tühistamiseks esitatud nõuete toetuseks esitab Nakajima kümme väidet, mis põhinevad esiteks vorminõuete rikkumisel, teiseks arvesse võetavate samasuguste toodete ekslikul määratlusel, kolmandaks eeskirjade eiramisel arvestusliku normaalväärtuse arvutamise käigus, neljandaks normaalväärtuse ja ekspordihinna võrdlemisel tehtud vigadel, viiendaks ühenduse printeritoodangu hindamise käigus tehtud vigadel, kuuendaks vigadel ühenduse tööstusele tekitatud kahju osas, seitsmendaks vigadel ühenduse huvi osas selle vastu, et selle dumpinguga tehtud kahju lõpetataks, kaheksandaks dumpinguvastase tollimaksu summaga seotud vigadel, üheksandaks teatavate üldiste õiguspõhimõtete rikkumisel ning kümnendaks võimu kuritarvitamisel.

1. Väide, mis põhineb vorminõuete rikkumisel

48. Selles osas väidab Nakajima kõigepealt, et nõukogu on rikkunud oma kodukorra artikleid 2 ja 8 (EÜT 1979, L 268, lk 1) esiteks sellega, et komisjoni ettepanek anda lõplik määrus edastati nõukogule, pidamata kinni istungi esialgse päevakorra koostamiseks ette

nähtud tähtajast, ning teiseks sellega, et kõik kõnealuse dokumendi keeleversioonid ei olnud selle määruse andmise päevaks kättesaadavad.

49. Selles punktis tuleb tõdeda, et ühenduse institutsioonide kodukorra eesmärk on korraldada hea halduse huvides talituste seesmist toimimist. Kodukorras kehtestatud eeskirjade, eriti arutelude korraldamise ja otsuste langetamise eeskirjade eesmärk on seega peamiselt tagada arutelude nõuetekohane läbiviimine, austades täiel määral kõigi selle institutsiooni liikmete õigusi.

50. Sellest järeldeb, et füüsilised või juriidilised isikud ei saa tugineda eeskirjade väidetavale rikkumisele, kuna need ei ole mõeldud üksikisikute kaitsmiseks.

51. Järelikult tuleb Nakajima argument, mis puudutab nõukogu kodukorra rikkumist nõukogu enda poolt, tagasi lükata.

52. Järgmiseks väidab Nakajima, et ei algmääruse uue redaktsiooni artikli 2 lõike 3 punkti b alapunkt ii ega lõpliku määruse 21. ja 22. põhjendus pole põhjendatud, kuna nendes sätetes ei selgitata, miks endine arvestusliku normaalväärtuse arvutusmeetod on kõrvale jäetud ning kuidas ühenduse organid kavatsevad vältida osa ettevõtete diskrimineerimist võrreldes teistega, kohaldades hageja suhtes arvestusliku normaalväärtuse arvutusmeetodit, mis põhineb teiste, hagejaga võrreldes täiesti teistsuguse struktuuriga tootjate kuludel ja tuludel.

53. See argument ei ole põhjendatud. Esiteks, mis puutub algmääruse uue redaktsiooni artikli 2 lõike 3 punkti b alapunkti ii, on see Nakajima väide käesoleva kohtuotsuse punktides 14–21 juba tagasi lükatud. Teiseks, mis puutub lõpliku määruse 21. ja 22. põhjendusse, nähtub nende sõnastusest, et nõukogu viitab selgesõnaliselt algmääruse uue redaktsiooni artikli 2 lõike 3 punkti b alapunktile ii, kus on sätestatud käesoleval juhul kohaldatav arvestusliku normaalväärtuse arvutusmeetod, ning osutab, et kõnealusel juhul on tegemist komisjoni poolt tavapäraselt kasutatava meetodiga. Tuleb lisada, et see artikkel kõigest selgitab ühenduse institutsioonide varasemat tegevust ning suurendab järelikult asjaomaste ettevõtete õiguskindlust, nagu Euroopa Kohus on käesoleva kohtuotsuse punktides 18 ja 19 ka täpsustanud. Lisaks on nõukogu nendes hageja viidatud põhjendustes võtnud sõna Nakajima tõstatatud diskrimineerimisprobleemi kohta, osutades, et asjaolu, et teatud eksportija asjaomast toodet ei müü ning et sellest tulenevalt ei ole tal siseturul mingit turustusvõrku, ei pea veel muutma MHÜ-kulude ja tulude hindamisalust, mille abil leitakse toote eksportija normaalväärtus. Neil asjaoludel on nõukogu antud põhjendustest ühenduse institutsiooni arutluskäik selgelt näha ning võimaldab Euroopa Kohtul kontrolli teostada.

54. Viimaks väidab Nakajima, et lõpliku määruse 60. põhjendus on puudulikult põhjendatud, kuna hoolimata sellest, et odavaid printereid imporditakse ka muudest kolmandatest riikidest peale Jaapani, on nõukogu jätnud hindamata kahju, mida ühenduse tootjad selle impordi tõttu kannavad.

55. Ka seda argumenti ei saa vastu võtta. Kõnealuses põhjenduses on nõukogu tegelikult selgelt näidanud, et muudest kolmandatest riikidest pärinevate printerite import ei kahjustanud ühenduse turgu sellepärast, et see import muutus oluliseks alles pärast käesolevas kohtuasjas uuritava perioodi lõppu, ning sellepärast, et see import on olnud

suunatud ainult ühte liikmesriiki. Seega tuleb 60. põhjendust pidada piisavalt põhjendatuks.

56. Seega tuleb väide, mis põhineb vorminõuete rikkumisel, tagasi lükata.

2. Väide, mis põhineb samasuguste arvessevõetavate toodete ekslikul määratlusel

57. Nakajima heidab nõukogule ette, et see on teinud ilmse hindamisvea, pidades madala ja kõrge hinnaklassi printereid samasugusteks toodeteks. Hageja arvates erinevad printerite kõrgem ja madalam turusegment teineteisest nii seadmete otstarbe, sihtklientuuri kui ka turu ülesehituse poolest.

58. See väide ei ole põhjendatud. Kostja vastuses väitis nõukogu tõepoolest, et pole olemas üldaktsepteeritavaid kriteeriume, mille järgi printereid homogeensetesse kategooriatesse jaotada, millist asjaolu Nakajima on pealegi tunnistanud. Seega võib kõiki samasuguste omaduste ning sama kasutusotstarbega maatriksprintereid õigustatult pidada samasugusteks toodeteks.

3. Väide, mis põhineb eeskirjade eiramisel arvestusliku normaalväärtuse arvutamise käigus

59. Hageja väidab, et nõukogu kohaldas tema suhtes algmääruse uue redaktsiooni artikli 2 lõike 3 punkti b alapunkti ii neljandas lauses ette nähtud teist arvestusliku normaalväärtuse arvutusmeetodit õigusvastaselt. Selle väite kinnituseks tugineb Nakajima sellele, et selle meetodi kohaldamine käesolevas asjas käsitletaval juhul on põhjendamatu ning seega vastuolus nii algmääruse kui dumpinguvastase koodeksiga. Nakajima leiab tõepoolest, et tema ettevõtte struktuuril on erilisi omadusi, mida nõukogu käesolevas menetluses käsitletavate printerite arvestusliku normaalväärtuse arvutamisel arvesse ei võtnud, kuna ta lähtus Nakajima kulude ja tulude määramisel Nakajimast äärmiselt erineva struktuuriga ettevõtete raamatupidamisandmetest.

60. Selle väite põhjendatuse hindamiseks tuleb esmalt tõdeda, et nõukogu arvutas normaalväärtuse õigustatult välja vastavalt algmääruse uue redaktsiooni artikli 2 lõike 3 punkti b alapunktile ii, kuna esiteks on selge, et hageja printereid Jaapani turul ei müü, mis välistab algmääruse uue redaktsiooni artikli 2 lõike 3 punkti a kohaldamise, ning teiseks on ühenduse organitel siis, kui eksportija- või päritolumaa siseturul samasugust toodet tavapärase kaubandustegevuse käigus ei müüda, õigus valida, kas otsustada algmääruse uue redaktsiooni artikli 2 lõike 3 punkti b alapunkti i või alapunkti ii kasuks.

61. Pealegi nähtub algmääruse uue redaktsiooni artikli 2 lõike 3 punkti b alapunkti ii sõnastusest, et kolme seal sätestatud arvestusliku normaalväärtuse arvutusmeetodit tuleb kaaluda samas järjekorras, nagu nad on seal esitatud. Alles siis, kui ühtki neist meetoditest kohaldada ei saa, tuleb kasutada artikli 2 lõike 3 punkti b alapunkti ii lõpus ette nähtud üldist sätet, mille kohaselt tuleb kulud ja kasum määrata kindlaks "mis tahes muul mõistlikul alusel".

62. Seoses sellega tuleb kõigepealt esile tõsta, et käesoleval juhul jättis nõukogu algmääruse uue redaktsiooni artikli 2 lõike 3 punkti b alapunktis ii sätestatud esimese

arvutusmeetodi õigustatult kohaldamata, kuna hageja ei müü Jaapani turul käesolevas menetluses käsitletavate toodetega ühesuguseid tooteid.

63. Mis puutub teise arvutusmeetodi kohaldamisse Nakajima suhtes, tuleb esmalt meenutada, et Euroopa Kohtu väljakujunenud kohtupraktika kohaselt annab algmääruse vana redaktsiooni artikli 2 lõike 3 punkti b alapunkt ii, mille järgi tuleb arvestuslikku normaalväärtusse sisse arvestada põhjendatud MHÜ-kulude summa, ühenduse institutsioonidele selle summa hindamiseks suure kaalutusõiguse (vt eriti 5. oktoobri 1988. aasta otsust liidetud kohtuasjades 260/85 ja 106/86: TEC, EKL 1988, lk 5855, punkt 33). See järeldus kehtib ka algmääruse uue redaktsiooni artikli 2 lõike 3 punkti b alapunkti ii kohta, mille sõnastus on samasugune, ning seda saab samamoodi kohaldada kasumi arvessevõtmise suhtes normaalväärtuse arvestamisel ühenduse institutsioonide poolt.

64. Teiseks tuleb esile tõsta, et Euroopa Kohus on juba varem otsustanud, et eespool viidatud määruse 2176/84 süsteemis "on normaalväärtuse arvestamise eesmärk määrata kindlaks mis tahes toote müügihind, kui seda toodet müüakse päritolu- või eksportijariigis," ning et "järelkult tuleb arvesse võtta siseturul tekkivaid müügikulusid" [mitteametlik tõlge] (5. oktoobri 1988. aasta otsused kohtuasjas 250/85: Brother, EKL 1988, lk 5683, punkt 18; liidetud kohtuasjades 277/85 ja 300/85: Canon, EKL 1988, lk 5731, punkt 26; eespool viidatud kohtuasjas TEC, punkt 24, ning liidetud kohtuasjades 273/85 ja 107/86: Silver Seiko, ELK 1988, lk 5927, punkt 16). Kuna need põhimõtted jäid algmääruse uues redaktsioonis muutmata, kehtib see järeldus ka selle määruse kohta.

65. Järelikult tuleb toote normaalväärtust igal juhul arvestada nii, nagu oleks see toode mõeldud siseturul turustamiseks, olenemata sellest, kas tootjal on või võiks olla turustusstruktuur. Ettevõtteid, mis müüvad ainult ekspordiks, ning ettevõtteid, mis turustavad toodet siseturul, tulebki ühtmoodi kohelda, kui toode ise on samasugune. Tõepoolest, juhul, kui tootja, kelle jaoks normaalväärtus on arvestatud, müüks oma tooteid siseturul, peaks ta vältimatult kohandama end tingimustega, mis kehtivad teistele sellel turul leiduvatele ettevõtetele. Seega diskrimineeritaks osa ettevõtteid võrreldes teistega, kui siseturul tegutseva tootja puhul arvutatakse normaalväärtus välja kõigi asjaomase toote hinda kuuluvate kulude ja tulude alusel, samas kui OEM-eksportija puhul arvestatakse normaalväärtust neid raamatupidamisandmeid arvesse võtmata.

66. Viimaks, mis puutub ühenduse institutsioonide kinnitusse, mille järgi on ettevõttel Jaapani valmiselektronitoodete turul võimatu tegutseda, ilma et tal oleks integreeritud müügistruktuuri, mis käesoleval juhul eeldab, et hageja printerite normaalväärtuse arvestamisel võetaks arvesse samasuguste sellise struktuuriga ettevõtete kulusid ja tulusid, siis tuleb rõhutada, et Nakajima pole väitnud, nagu oleks see tõdemus ebatäpne.

67. Eelnevast järeldub, et nii dumpinguvastases koodeksis kui algmääruse uues redaktsioonis esitatud süsteemiga on kooskõlas, kui sellise ettevõtte toodete normaalväärtust, mis müüb üksnes ekspordiks ega taga ise oma toodete turustamist, arvutatakse, võttes aluseks teiste samasuguste ettevõtete kulud ja tulud, kes müüvad oma tooteid siseturul.

68. Neil asjaoludel tuleb väide, mis põhineb eeskirjade eiramisel Nakajima printerite arvestusliku normaalväärtuse arvutamise käigus, tagasi lükata.

4. Väide, mis põhineb normaalväärtuse ja ekspordihinna võrdlemisel tehtud vigadel

69. Nakajima väitel on algmääruse uue redaktsiooni kohaldamine toonud kaasa dumpinguvastase koodeksi artikli 2 lõike 6 rikkumise, kuna nõukogu ei võrrelnud normaalväärtust ja ekspordihinda samal kaubandustasandil. Nakajima tugineb sellele, et nõukogu määras ekspordihinna kindlaks tehasest hankimise tasandil, samas kui normaalväärtust arvestatakse turustaja või edasimüüja hinna tasandil, võttes arvesse kolmandate ettevõtete MHÜ-kulusid ja tulusid, kelle müük toimub kõrgemal tasandil kui tehasest hankimise tasand. Nakajima lisab, et üksnes müügipersonalile makstavatest komisjonitasudest ja palkadest koosnevate müügikulude mahaarvamine, jättes arvestamata kõik muud üld- ja müügikulud, samuti selle osa kasumist, mis tekib hiljem kui tehasest hankimise tasandil, kujutab endast liiga puudulikku parandust ning järelikult ei suuda see vastata nõudele, et võrdlus toimuks samal kaubandustasandil.

70. Selles osas tuleb rõhutada, et kuna tegemist on tootmisettevõttega, mis dumpinguvastases menetluses käsitletavat toodet Jaapani turul ei müü, on Euroopa Kohus otsustanud, et normaalväärtuse ja tehasest hankimise tasandi ekspordihinna korrektne võrdlemine eeldab, et neid kaht väärtust võrreldakse esmakordselt sõltumatule ostjale müümise tasandil (vt eriti eespool viidatud 5. oktoobri 1988. aasta otsust kohtuasjas TEC, punkti 30). See seisukoht, millele Euroopa Kohus algmääruse vana redaktsiooni suhtes jõudis, kehtib ka dumpinguvastase koodeksi artikli 2 lõike 6 tõlgendamise puhul, mille sisu on sama, mis algmääruse vana redaktsiooni artikli 2 lõikel 9, mille kohta Euroopa Kohus tegi otsuse eespool viidatud 5. oktoobri 1988. aasta otsuses kohtuasjas TEC.

71. Käesolevas asjas arvestati Nakajima printerite normaalväärtust teiste, Jaapani turul samasuguseid tooteid müüvate ettevõtete MHÜ-kulude ja tulude alusel. Kuna aga kõiki ühendusse saadetavaid Nakajima printereid müüsid sõltumatud turustajad, arvutati ekspordihind nende äriühingute müügihinna järgi.

72. Järelikult on nii arvestuslik normaalväärtus kui ekspordi hind määratud käesoleval juhul kindlaks "turustaja" tasandil, nagu näitab muide selgelt ka lõpliku määruse 34. põhjendus. Seega on väär väita, et ühenduse institutsioonid võrdlesid normaalväärtust ja ekspordihinda kahel eri kaubandustasandil.

73. Lisaks sellele on selge, et hageja ei ole haldusmenetluse jooksul kordagi nõudnud paranduste tegemist, et kompenseerida väidetavat erinevust normaalväärtuse ja ekspordihinna kaubandustasandite vahel, ega järelikult ka tõendanud, et selline taotlus võiks olla õigustatud, nagu seda nõuab algmääruse uue redaktsiooni artikli 2 lõike 9 punkt b. Euroopa Kohtus toimuva menetluse jooksul pole Nakajima muuseas ka esitanud tõendusmaterjale, millest võiks selguda, et nõukogu oleks käesoleval juhul pidanud oma arvutustesse rohkem parandusi tegema, kui ta juba tegi.

74. Neil asjaoludel ei ole selle väite esimene osa põhjendatud.

75. Hageja kinnitab peale selle, et nõukogu on teinud ilmse vea faktiliste asjaolude sisulise õigsuse osas, eristades normaalväärtuse arvutamisel OEMi tooteid ja muid tooteid. Kuna kõiki Nakajima tooteid müüakse tehasest hankimise tasandil, tähendab neile turustuskulude omistamine sisulist viga, mis võib moonutada võrdlust ning seega ka dumpingumarginaali määramist. Mis puutub konkreetselt OEMi müüki, siis võib

vertikaalselt integreeritud ettevõtete turustuskulude arvessevõtmine anda tulemuseks hageja MHÜ-kulude ülehindamise. Nakajima väitel on need kulud madalamad kui 5%, samas kui nõukogu kohaldas talle üle 15%-lise määra.

76. Siinkohal piisab sellest, kui tõdeda, nagu nõukogu kirjaliku menetluse käigus ka rõhutas, et normaalväärtust tuleb arvestada teiste turul esindatud tootjate tegevuse põhjal, eristades OEMi müüki ja muud müüki, kuna oma kaubamärgi all turustamine põhjustab ilmselgelt suuremaid kulusid kui printerite müük OEMi toodetena. Mis puutub integreeritud vertikaalse struktuuriga ettevõtete MHÜ kulude arvessevõtmist OEMi müügi puhul, võis nõukogu oma kaalutusõiguse raames, mis on talle antud keeruliste majandusolukordade hindamiseks (vt näiteks 7. mai 1987. aasta otsust kohtuasjas 258/84: Nippon Seiko, EKL 1987, lk 1923, punkt 21), õigustatult otsustada, et arvesse tuleb võtta kulusid, mis tekivad seoses Jaapani turul tegutsemisega.

77. Neil asjaoludel pole põhjendatud ka selle väite teine osa.

78. Järelikult tuleb väide, mis põhineb normaalväärtuse ja ekspordihinna võrdlemisel tehtud vigadel, tagasi lükata.

5. Väide, mis põhineb ühenduse printeritoodangu hindamise käigus tehtud vigadel

79. Selle väitega heidab Nakajima nõukogule ette, et see teatas lõplikus määruses vääralt, et neli Europrinti liikmest ühenduse tootjat annavad 65% ühenduse maatriksprinteritoodangust. Hageja väitel nähtub käesoleva dumpinguvastase menetluse raames Committee of Japanese Printers taotlusel firma Ernst & Whinney tehtud uuringust (edaspidi "E & W uuring"), et kaks Europrinti liiget, Mannesmann-Tally ja Philips, importisid ühendusse suures koguses Jaapani printereid, nii et neid ei saa enam pidada ühenduse tootjateks. Pealegi näitas E & W uuring vastupidiselt sellele, mida öeldi lõpliku määruse 45. põhjenduses, et kõik Mannesmann-Tally ja Philipsi imporditud kaubad ei kuulu madalamasse, vaid neid kuulub sama suurel määral ka keskmisse turusegmenti. Lisaks tegi nõukogu vea, kinnitades, et madalam turusegment kasvab kõige kiiremini, samas kui E & W uuringu järgi areneb see aeglasemalt kui kõrgem turusegment ja turg tervikuna.

80. Selles osas tuleb kõigepealt meenutada, et Euroopa Kohtu väljakujunenud kohtupraktika kohaselt, mida eriti meenutatakse 14. märtsi 1990. aasta kohtuotsuses kohtuasjas Gestetner (eespool viidatud kohtuasi, punkt 43), on komisjoni ja nõukogu ülesanne oma kaalutusõigust teostades uurida, kas nad peavad ühenduse tootmisest välja arvama tootjad, kes on ise dumpinguhinnaga toote importijad. Seda kaalutusõigust tuleb teostada iga juhtumi puhul eraldi, lähtudes kõigist asjakohastest faktidest.

81. Järgmiseks tuleb tõdeda, et käesoleval juhul ei ole Nakajima esitanud tõendeid, et ühenduse organid oleksid selle kaalutusõiguse teostamisel ilmse vea teinud. Ühenduse institutsioonide kinnitustest, mida hageja ei ole tõsiselt vaidlustanud, selgub, et Jaapani printereid importinud Euroopa ettevõtted tuleb lugeda ühenduse tootmise hulka, kuna see import oli, nagu ajutise ja lõpliku määruse põhjendused muide selgelt näitavad, enesekaitseabinõu asjaomaste ettevõtete tootevaliku lünkade täitmiseks, mis tulenesid sellest, et nad olid teatud sektorites sunnitud Jaapani eksportijate dumpingu tõttu ise tootmisest loobuma.

82. Nendes tingimustes ei olnud ühenduse tootjatel, kes Jaapani printereid importisid, kavas iseendale kahju tekitada, kutsudes selle impordiga esile oma võimsuse kasutamise vähenemise, hindade languse või selle, et nad pidid sinnapaika jätma omaenda tootmise suurendamise või uute toodete valmistamise projektid. Seega ei ole nende ühenduse tootjate poolne importimine aidanud ühenduse tööstusele kahju tekitada ning järelikult pole mingit põhjust neid ettevõtteid ühenduse tootjate hulgast välja arvata.

83. Mis puutub argumentidesse, mis puudutavad selle turusegimenti kindlaksmääramist, kuhu imporditavad tooted kuuluvad, ning eri segmentide tähtsust ja kasvu, siis tuleb meenutada, et nagu nähtub ka käesoleva otsuse punktist 58, on turu jaotamine segmentideks juhuslik, kuna selleks puuduvad igasugused täpsed määratlused, nii et taolised kaalutlused ei saa seada kahtluse alla seisukohta, mille ühenduse institutsioonid on selles küsimuses võtnud.

84. Järelikult ei ole väide, mis puudutab ühenduse printeritoodangu hindamisel tehtud vigu, põhjendatud.

6. Väited, mis põhinevad vigadel ühenduse tööstusele tekitatud kahju osas ning vigadel ühenduse huvi osas selle vastu, et selle dumpinguga tehtud kahju lõpetataks

85. Väite kinnituseks, mis põhineb faktiliste asjaolude sisulise õigsusega seotud vigadel ning ilmsel viigadel ühenduse tööstusele tekkinud kahju kindlaksmääramisel, kinnitab hageja kõigepealt, et nõukogu võttis selle kahju tuvastamisel õigustamatult vaatluse alla 1983. aasta, samas kui haldusmenetluse raames läbi viidaval uurimisel seda aastat ei käsitletud.

86. Siinkohal tuleb meenutada, et nagu punktis 76 juba rõhutati, on institutsioonidel keeruliste majandusolukordade hindamisel suur kaalutusõigus. Eriti kehtib see dumpinguvastases menetluses kahju tuvastamise eesmärgil vaadeldava ajavahemiku määramise kohta (vt eriti 28. novembri 1989. aasta otsust kohtuasjas C-121/86: Epicheiriseon Metalleftikon, Viomichanikon kai Naftiliakon e.a., EKL 1989, lk 3919, punkt 20).

87. Käesoleval juhul ei ole kaalutusõiguse piire ületatud. Nii näitas nõukogu veenvalt, et esiteks tuleb ühenduse tööstusele tekitatud kahju ulatust määrata pikema ajavahemiku põhjal kui dumpingu kohta algatatud uurimises kaetud ajavahemik. Tõepoolest eeldab kahju uurimine vastavalt algmääruse uue redaktsiooni artikli 4 lõike 2 punktile c "asjakohaste majandustegurite tegelike ja võimalike arengutendentside" uurimist, mida tuleb järelikult teha küllalt pika ajavahemiku põhjal. Teiseks on 1983. aasta andmete arvessevõtmine õigustatud selle tõttu, et Seiko Epsoni ainuõigus IBMi personaalarvutitega ühilduvate printerite tootmisele lõppes 1984. aastal, nagu on muide selgelt näha ajutise määruse 104. põhjendusest. 1983. aasta iseloomustab seega olukorda, mis valitses enne, kui Seiko Epsoni ainuõiguse lõppemise tõttu avanes oluline osa printeriturust, nii et ühenduse organid ei teinud mingit hindamisviga, valides kõnealuse turu edasise arengu hindamisel lähtepunktiks selle aasta.

88. Neil asjaoludel tuleb see Nakajima argument tagasi lükata.

89. Järgmiseks seab Nakajima kahtluse alla lõpliku määruse 47. põhjenduses esitatud turuosade arengut puudutavate arvude täpsuse ning arvab, et tegelikult ei ole Europrinti liikmed üldse turgu kaotanud, vaid nende tootmine on hoopis veidi kasvanud. Pealegi oleks Euroopa ettevõtted, kes olid oma tegevuse enne uuritavat ajavahemikku lõpetanud, tulnud kahju hindamisel kõrvale jätta.

90. See argument ei ole põhjendatud. Tuleb lausa rõhutada, et lõpliku määruse 47. punktis mainitud arvud langevad täielikult kokku E & W uuringu arvudega, millele tugineb Nakajima. Sellest uuringust selgub aga, et ühenduse tootjate turuosa on 1983. ja 1986. aasta vahel tõsiselt vähenenud, samas kui Jaapani eksportijate turuosa on vastavalt märkimisväärselt suurenenud. Hageja enda esitatud arvudest nähtub muide, et ühenduse tootjate turuosa on vähenenud, isegi kui jätta arvesse võtmata kahe ettevõtte, Triumph-Adleri ja Logabaxi arvanded, kes oma tegevuse enne uuritavat ajavahemikku lõpetasid.

91. Samuti väidab Nakajima, et nõukogu seisukohad hindade arengu kohta on ekslikud, kuna printerite hinna langus ühenduse turul, mis on lõplikus määruuses leiduvate arvandmetega võrreldes väiksem, tuleneb tootmiskulude järsust vähenemisest, mitte Jaapani eksportijate turuosa suurenemisest. Samuti rõhutab Nakajima, et tema printerite hind on 1984. ja 1986. aasta vahel tõusnud. Pealegi tegi nõukogu hindamisvea seoses lõpliku määruse 51. ja 53. põhjenduses mainitava hinna allalöömisega, võrreldes tehast hankimise tasandi hinda turustustasandi hinnaga.

92. Selles osas tuleb kõigepealt rõhutada, et Nakajima järeldust, et hinnalangus on väiksem kui nõukogu hinnangu järgi, saab selgitada asjaoluga, et hageja arvutustes ei ole arvesse võetud 1983. aastat. Järgmiseks tuleb nentida, et Nakajima väide, mille kohaselt hinnalangust ühenduse turul ei põhjusta mitte Jaapani eksportijate turuosa suuremine, vaid tootmiskulude märkimisväärne vähenemine, on jäänud pelgalt oletuseks. Pealegi, isegi oletades, et asjaolu, et Nakajima hinnad on 1984. ja 1986. aasta vahel tõusnud, oleks tõendatud, on nõukogu õigustatult märkinud, et hageja hindade allalöömine küünib ikka veel 41%ni. Viimaks, argumendi puhul, mis puudutab väidetavat diskrimineerimist hindade võrdlemisel, on vaja meenutada, et see tuleb tagasi lükata samadel põhjustel, mis olid käesoleva otsuse punktides 70-74 arendatud arutluskäigu aluseks.

93. Seega tuleb hindade arengutendentside hindamisel tehtud vigadel põhinev argument tagasi lükata.

94. Nakajima väidab lisaks, et vigu on tehtud ka teiste, lõpliku määruse 54. ja 55. põhjenduses mainitud oluliste majandustegurite hindamisel. Ta märgib, et 1984. ja 1986. aasta vahel suurendasid ühenduse tootjad oma tootmisvõimsust ega kannatanud kahju, kuna neil oli investeerimiseks küllalt ressursse ning nad tegid koguni üleinvesteeringuid.

95. Siinkohal piisab, kui tõdeda, et hageja ei ole viidanud oma argumentatsiooni kinnituseks esitatud arvandmete allikale ega neid arvandmeid tõsiselt põhjendanud.

96. Neil asjaoludel tuleb majandustegurite hindamise käigus tehtud ilmsel veal põhinev argument tagasi lükata.

97. Viimaks seab Nakajima kahtluse alla asjaolu, et Europrintile väidetavalt tekitatud kahju põhjuseks oli Jaapani maatriksprinterite import, ning väidab, et see kahju tekkis printerite importimise tagajärjel muudest kolmandatest riikidest kui Jaapan. Viidates

lõpliku määruse 60. põhjendusele, heidab Nakajima nõukogule eriti ette, et see ei ole uurinud kolmandatest riikidest printerite importimisega tekitatud kahju, ning leiab, et nõukogu hindas Jaapani tootjate tekitatud kahju üle.

98. Seda argumenti ei saa vastu võtta. Tegelikult on nõukogu veenvalt näidanud, et printerite import muudest kolmandatest riikidest kui Jaapan ei oleks suutnud ühenduse turule kahju teha, kuna see toimub ainult ühte liikmesriiki ning see on omandanud teatava tähtsuse alles pärast käesoleva menetluse käigus tehtud uurimises käsitletava ajavahemiku lõppu.

99. Lisaks pole Nakajima esitanud mingeid tõendeid dumpingu kohta, mis oleks toimunud vaatlusaluse ajavahemiku jooksul muudest kolmandatest riikidest importimise raames kui Jaapan, seega ei ole hageja suutnud näidata, et väidetavad tegurid oleksid täheldatud kahju tekkimist mõjutanud.

100. Väite kinnituseks, mis põhineb vigadel ühenduse huvi osas selle vastu, et selle dumpinguga tehtud kahju lõpetataks, väidab Nakajima, et vastupidiselt sellele, mida väidab nõukogu lõpliku määruse 63.-66. põhjenduses, ei tulene ühenduse tootjate kulutasuvuse vähenemine Jaapani eksportijate dumpingust, vaid nende endi juhtimisvigadest.

101. Selles osas piisab, kui rõhutada, et Euroopa Kohus tõdes juba käesoleva otsuse punktis 90, et nõukogu ei ole oma kaalutusõiguse piire ületanud, kui ta käesoleval juhul järeldas, et ühenduse tööstuse turuosa vähenemine tuleneb Jaapani eksportijate dumpingust. Peale selle pole hageja mingil viisil põhjendanud oma oletust, et ühenduse tootjad on ettevõtete juhtimisel vigu teinud.

102. Kõigist eelnevatest kaalutlustest järeldub, et väited, mis põhinevad vigadel ühenduse tööstusele tekkinud kahju osas ning vigadel ühenduse huvi osas selle vastu, et selle dumpinguga tehtud kahju lõpetataks, ei ole põhjendatud ning tuleb seega tagasi lükata.

7. Väide, mis põhineb dumpinguvastase tollimaksu summaga seotud vigadel

103. Siinkohal heidab Nakajima esiteks nõukogule ette, et kahju kõrvaldamiseks vajalike maksude taseme kindlaks määramisel seletas nõukogu printerite hinna langust ühenduse turul dumpinguga, nagu nähtub lõpliku määruse 68. põhjendusest, tegemata põhjalikku uuringut selle hinnalanguse tegelike põhjuste kohta. Teiseks kritiseerib Nakajima lõpliku määruse 72. põhjenduses esitatud meetodit, millega arvutatakse iga eksportija kahjulävi, mis saadakse kaalutud keskmise müügihinna (esmaostjale) ning asjaomasel müügil kasutatud keskmise CIF-hinna võrdlemisel. Ta leiab, et kui seda meetodit oleks kasutatud õigesti, oleks Nakajima kahjulävi pidanud olema null.

104. Selle väite esimene osa tuleb tagasi lükata, võttes arvesse järeldusi, milleni jõuti, uurides Nakajima väidet, mis põhineb vigadel ühenduse tööstusele tekkinud kahju osas. Muuseas, ajutise ja lõpliku määruse põhjendustes on antud selge ja üksikasjalik selgitus selle kohta, milline seos on käesoleval juhul Jaapani tootjate turuosa suurenemise ning printerite hinna vähenemise vahel.

105. Mis puutub kahjulävesse, siis osutas komisjon, ilma et seda oleks vaidlustatud, et hageja argumentatsioon tuleneb sellest, et ta mõistis lõpliku määruse 72. põhjenduses esitatud arvutusmeetodit valesti. Tegelikult väljendab kahjulävi seda, kui palju Jaapani toodete hind peab ühenduses tõusma, et korvata nende madalust võrreldes ühenduse toodetega. Uurimise käigus arvatud kahjuläve ei saa aga kasutada maksumäära väljendamiseks, kuna seda läve ei arvutata mitte lähtuvalt vabast hinnast ühenduse piiril (edaspidi "CIF-hind"), vaid lähtuvalt hinnast, mille maksab esimene sõltumatu ostja Euroopa Ühendusest, mis on kindlasti kõrgem kui CIF-hind, kuna sinna sisse kuuluvad ka tollimaksud. Dumpinguvastast tollimaksu kohaldatakse aga vabale hinnale ühenduse piiril enne tollimaksude maksmist, st imporditud kauba tolliväärtusele (CIF-hinnale). Järelikult tuleb dumpinguvastase tollimaksu määra kindlaksmääramiseks arvestada aritmeetiliselt, kui suure protsendi kahjulävi iga eksportija CIF-etapi hinnast moodustab.

106. Seega ei ole väide, mis põhineb dumpinguvastase tollimaksu summaga seotud vigadel, põhjendatud.

8. Väide, mis põhineb teatavate üldiste õiguspõhimõtete rikkumisel

107. Selle väite esimeses osas kinnitab Nakajima, et käesoleval juhul on ühenduse organid rikkunud korduvalt hageja kaitseõigust. Nõnda väidab ta, et need organid ei andnud talle ettenähtud aja jooksul teada, et nad loobuvad käesoleval juhul arvestusliku normaalväärtuse arvutusmeetodist, mida kasutati ühes varasemas, elektrooniliste kirjutusmasinatega seotud dumpinguvastases menetluses, mis päädis 5. oktoobri 1988. aasta kohtuotsuse tegemisega (eespool viidatud kohtuasjas TEC). Tollal võeti Nakajima erilist struktuuri arvesse, mille tulemuseks oli selle ettevõtte vastu algatatud dumpinguvastase menetluse lõpetamine (vt komisjoni 12. veebruari 1986. aasta otsust 86/34/EMÜ, millega lõpetatakse Nakajima All Precision Co. Ltd valmistatud Jaapanist pärinevate elektrooniliste kirjutusmasinate impordi käsitlev menetlus, EÜT L 40, lk 29). Lisaks heidab Nakajima ühenduse institutsioonidele ette, et nad ei teatanud talle ettenähtud aja jooksul ettevõtete nimesid, mille raamatupidamisandmeid käesolevas menetluses normaalväärtuse arvestamisel arvesse võeti. Pealegi ei olnud Nakajimal küllaldaselt võimalust esitada oma seisukoht oma struktuuri iseärasuste kohta, ning komisjon kasutas viivitamistaktikat, eriti sel teel, et laskis hagejal arvata, nagu võiks see oma argumendid esitada veel *disclosure conference*'il, mis toimus alles pärast seda, kui komisjon oli teinud algmääruse uue redaktsiooni andmise ettepaneku. Viimaks, mis puutub kahju määramisse, kasutas komisjon teisi andmeid, kui need, mis olid esitatud E & W uuringus, ning tugines iseäranis andmetele, mis olid saadud asjaomaste tootjate juures läbi viidud uurimise käigus.

108. Selles osas tuleb kohe alguses meenutada, et Euroopa Kohtu väljakujunenud kohtupraktika kohaselt on kaitseõigustega nõuetekohaselt arvestatud siis, kui asjaomasele ettevõtjale antakse haldusmenetluse jooksul võimalus teha teatavaks oma seisukoht väidetud asjaolude ja olukordade asetleidmise ja asjakohasuse kohta ning dokumentide kohta, millele menetluses tuginetakse (vt näiteks 13. veebruari 1979. aasta otsust kohtuasjas 85/76: Hoffmann-La Roche, EKL 1979, lk 461, punkt 11).

109. Käesoleval juhul selgub aga nii Nakajima ja ühenduse institutsioonide koosolekute protokollidest kui ka pooltevahelisest kirjavahetusest, et hageja oli kõigisse menetluse staadiumidesse kaasatud, seega oli tal võimalus oma seisukoht teatavaks teha.

110. Pealegi olid Nakajima käsutuses kõik vajalikud andmed, et end ettenähtud aja jooksul tõhusalt kaitsta. Hageja koguni möönis kohtuistungil, et hiljemalt 15. märtsiks 1988 oli talle arvestusliku normaalväärtuse arvutusmeetodist teatatud. Pealegi andis komisjon ajutise määruse 36., 38. ja 40. põhjenduses selle arvutamise kohta kõik andmed. Viimaks tuleb märkida, et Nakajima esitas juba ühes 21. juuni 1988. aasta kirjas kõik argumendid, mida ta Euroopa Kohtus toimuva menetluse jooksul kordas.

111. Tuleb lisada, et hageja suhtes kohaldatud arvestusliku normaalväärtuse arvutusmeetod on selgesõnaliselt sätestatud algmääruse uues redaktsiooni artikli 2 lõike 3 punkti b alapunktis ii, mis avaldati rohkem kui kolm kuud enne lõpliku määruse andmist, nii et Nakajimal oli võimalik ettenähtud aja jooksul selle kohta oma seisukoht teatavaks teha.

112. Tuleb muide rõhutada, et Nakajima ei saa ühenduse institutsioonidele ette heita, nagu need ei oleks talle kõiki tema küsitud andmeid esitanud, välja arvatud muidugi konfidentsiaalsed andmed. Seoses sellega tuleb tegelikult nentida, et esiteks küsis hageja MHÜ-kulude ja kasumi kindlaksmääramisel kasutatava meetodi kohta andmeid alles 2. septembril 1988, seega pärast seda, kui ühekuune tähtaeg algmääruse uue redaktsiooni artikli 7 lõike 4 punkti c alapunkti i alapunktis cc ette nähtud ajutise tollimaksu kehtestamisest oli möödunud. Teiseks tuleb üksikasjalikke andmeid Nakajima konkurentide kulude ja tulude kohta käsitleda algmääruse uue redaktsiooni artikli 8 lõike 3 tähenduses konfidentsiaalsena, seega ei saanud neid hagejale edastada (vt eriti eespool viidatud 5. oktoobri 1988. aasta otsust kohtuasjas TEC, punkt 20).

113. Lisaks ei ole asjaolu, et varasemate õigusnormide järgi oleks saanud kasutada teistsugust arvestusliku normaalväärtuse arvutusmeetodit, käesolevas kohtuasjas asjakohane, kuna ettevõtjad ei saa tugineda õigusele, et nende suhtes kohaldataks eeskirju, mida ühenduse institutsioonid on vahepeal võinud oma kaalutusõiguse raames tehtavate otsustega muuta (vt näiteks 7. mai 1987. aasta otsust kohtuasjas 256/84: Koyo Seiko, EKL 1987, lk 1899, punkt 20).

114. Viimaks, mis puutub muude raamatupidamisandmete kasutamisse kui need, mis olid toodud E & W uuringus, nähtub Nakajima 28. septembril 1988. aastal komisjonile saadetud kirjast, et kunagi pole olnud kõne all, et ühenduse organid peaksid tuginema üksnes selle aruande andmetele. Pole siiski vaidlustatud, et komisjoni koostatud toimik, millele hagejal oli juurdepääs vastavalt algmääruse uue redaktsiooni artikli 7 lõike 4 punktile a, sisaldas mittekonfidentsiaalseid kokkuvõtteid eri euroopa tootjaid puudutavatest andmetest. Niisiis oli hagejal juurdepääs kõigile materjalidele, millel kahju tuvastamine põhines.

115. Neil asjaoludel ei ole selle väite esimene osa põhjendatud.

116. Väite teise osa kinnituseks väidab Nakajima, et käesoleval juhul ei peetud kinni õiguskindluse põhimõttest, kuna dumpinguvastases menetluses, mille kohta Euroopa Kohus tegi 5. oktoobril 1988 eespool viidatud otsuse kohtuasjas TEC, võtsid komisjon ja

nõukogu arvesse hageja erilist struktuuri ning lõpetasid sel põhjusel Nakajima vastu algatatud menetluse. Kuna Nakajima struktuur pole aga sellest kohtuasjast saadik muutunud, järeldub sellest käesoleva asja jaoks, et hagejal on omandatud õigus, et tema eripära tunnustataks, ning tal võib olla õiguspärane ootus, et algmääruse vana redaktsiooni järgi tehtud otsuseid endiselt kohaldataks. Lisaks sellele on rikutud tagasiulatuva jõu puudumise põhimõtet sellega, et alates 15. märtsist 1988 on kohaldatud uut arvestusliku normaalväärtuse arvutusmeetodit, mida tollal kehtinud algmääruse redaktsioonis ei leidunud ning mis on hageja arvates täielikus vastuolus ühenduse institutsioonide varasema tõlgendusega.

117. Neid argumente ei saa vastu võtta. Tegelikult tuleb esmalt rõhutada, et vastupidiselt hageja väidetele tegi Euroopa Kohus oma eespool viidatud 5. oktoobri 1988. aasta otsusega kohtuasjas TEC, mille osaliste hulgas Nakajimat ei olnud, otsuse üksnes nõukogu 19. juuni 1985. aasta määruse (EMÜ) nr 1698/85 kohta, millega kehtestati lõplik dumpinguvastane tollimaks Jaapanist pärit elektrooniliste kirjutusmasinate impordi suhtes (EÜT L 163, lk 1), jättes siiski selgesõnaliselt lahtiseks küsimuse, kas Nakajimat puudutava menetluse lõpetamine oli põhjendatud (eespool viidatud kohtuotsus TEC, punkt 18).

118. Igal juhul ei saa selles kohtuasjas Nakajima suhtes läbi viidud menetlus luua institutsioonide jaoks siduvat pretsedenti, kuna Euroopa Kohtu praktikas võetakse arvesse, et dumpingut käsitlev algmäärus jätab ühenduse organitele teatava kaalutusruumi, eriti arvestuslikus normaalväärtuses sisalduvate MHÜ-kulude hindamise jaoks (vt eespool viidatud kohtuotsust TEC, punkti 33), ning asjaolu, et institutsioon seda kaalutusruumi kasutab, selgitamata eelnevalt üksikasjalikult kriteeriume, mida ta igas konkreetses olukorras kasutada kavatseb, ei riku õiguskindluse põhimõtet (vt eespool viidatud 5. oktoobri 1988. aasta otsust kohtuasjas Brother, punkt 29).

119. Järgmiseks, mis puutub omandatud õiguste väidetavasse rikkumisse, piisab, kui meenutada, et Euroopa Kohtu väljakujunenud kohtupraktika kohaselt ei saa ettevõtjad juhul, kui ühenduse organitel on suur kaalutusõigus, tugineda omandatud õigusele, et säilitada asjaomastest ühenduse õigusnormidest tulenevat eelist, mida nad on selle hetkeni kasutanud (vt eriti 21. mai 1987. aasta otsust liidetud kohtuasjades 133/85-136/85: Rau, EKL 1987, lk 2289, punkt 18). Neil asjaoludel ei saa ühes varasemas dumpinguvastases menetluses kasutatud arvestusliku normaalväärtuse arvutusmeetod anda Nakajimale omandatud õigust, et sedasama meetodit kohaldataks ka käesoleval juhul.

120. Samuti ei saa ettevõtjatel käesoleva otsuse punktis 113 meenutatud Euroopa Kohtu väljakujunenud kohtupraktika kohaselt olla õiguspärast ootust *status quo* säilimisele, kuna ühenduse institutsioonid võivad oma kaalutusõigust kasutades seda olukorda oma otsustega muuta.

121. Viimaks, käesoleva kohtuotsuse punktides 23 ja 24 nähtub, et tagasiulatuva jõu puudumise põhimõtte väidetavat rikkumist puudutav argument ei ole põhjendatud.

122. Seega tuleb Nakajima esitatud väite teine osa tagasi lükata.

123. Kolmandaks väidab Nakajima, et rikutud on võrdse kohtlemise põhimõtet, kuna käesoleval juhul kasutatud arvestusliku normaalväärtuse arvutusmeetod diskrimineerib

hagejat, kuna selles võetakse arvesse temast erineva struktuuriga ettevõtete raamatupidamisandmeid ning normaalväärtust ja ekspordihinda võrreldakse kahel eri kaubandustasandil.

124. See argument ei ole asjakohane. Tegelikult tuleneb käesoleva kohtuotsuse punktides 60–67, et käesoleval juhul kasutatav arvestusliku normaalväärtuse arvutusmeetod ei ole diskrimineeriv, kuna vastavalt Euroopa Kohtu kohtupraktikale on selle eesmärk asetada Nakajima olukorda, kus ta oleks olnud, kui ta oleks printerite müümisega tegelenud Jaapanis, ning et ühenduse institutsioonid võisid õigustatult otsustada, et Jaapani elektroonikatoodete turul on ilma integreeritud müügistruktuurita võimatu tegutseda. Teiseks otsustas Euroopa Kohus juba käesoleva kohtuotsuse punktides 70–72, et käesoleval juhul ei võrreldud normaalväärtust ja ekspordihinda kahel eri kaubandustasandil.

125. Neid asjaolusid arvestades ei ole käesoleval juhul võrdse kohtlemise põhimõtet kuidagi rikutud.

126. Neljandaks leiab Nakajima, et lõplik määrus on vastuolus proportsionaalsuse põhimõttega, kuna hagejale määrati 12% suurune dumpinguvastane tollimaks, võtmata arvesse tema eripärast struktuuri, samas kui tema kulude ja mõistliku kasumimarginaali arvesse võtmisel oleks igal juhul saadud tühiselt väike dumpingumarginaal ning Nakajima oleks käesolevast menetlusest välja jäetud.

127. Seda argumenti ei saa põhjustel, mida on põhjalikumalt kirjeldatud käesoleva kohtuotsuse punktides 60–67, siiski vastu võtta.

128. Viieandaks tugineb Nakajima ühenduse õiguse ausa ja õiglase kohaldamise põhimõtte rikkumisele, kuna arvestusliku normaalväärtuse uue arvutusmeetodi kohaldamine hageja suhtes ei ole käesoleval juhul kohane ning tekitab suurt ebaõiglust.

129. See argument, mis põhineb ekslikel eeldustel, nagu nähtub ka käesoleva kohtuotsuse punktides 60–67, tuleb siiski tagasi lükata.

130. Viimaks väidab Nakajima, et rikutud on *estoppel*'i põhimõtet, kuna teda eksitas kohtlemine, mis langes talle osaks elektrooniliste kirjutusmasinatega seotud dumpinguvastases menetluses.

131. See argument, mis kattub õiguskindluse põhimõtte rikkumist puudutava argumendiga, tuleb samuti tagasi lükata, võttes arvesse põhjusi, mida on põhjalikumalt kirjeldatud käesoleva kohtuotsuse punktides 117–121.

132. Kuna ühtegi Nakajima esitatud argumenti ei saa vastu võtta, tuleb teatavate üldiste õiguspõhimõtete rikkumisel põhinev väide tagasi lükata.

9. Võimu kuritarvitamisel põhinev väide

133. Selle väitega heidab Nakajima ühenduse organitele ette, et need näitasid dumpinguvastases menetluses tema suhtes üles tõsist ettevaatuse puudumist, mis küündis kõnealuste õigusnormide eesmärgi eiramiseni. Eriti heidab hageja ette, et komisjon ei

analüüsinud heauskselt ja õiglaselt, kas talle on vaja dumpinguvastast tollimaksu määrata, ning algatas eksituse või raske hooletuse tõttu menetluse, et määrata talle vastupidiselt senisele praktikale dumpinguvastane tollimaks. Nõnda kahjustasid ühenduse organid hagejat tahtlikult ning püüdsid hoiduda sattumast olukorda, mis sarnaneks eespool viidatud 5. oktoobri 1988. aasta otsusega (kohtuasjas TEC) päädinud kohtuasjas valitsenud olukorrale.

134. Hageja väited on siiski täiesti põhjendamatud. Siinkohal piisab, kui tõdeda, et Nakajima ei ole käesolevas asjas täitnud Euroopa Kohtu väljakujunenud kohtupraktikas kehtivaid võimu kuritarvitamise tõendamise nõudeid (vt eriti 11. juuli 1990. aasta otsust kohtuasjas C-323/88: Sermes, EKL 1990, lk I-3027, punkt 33), kuna hageja ei ole suutnud objektiivsete, asjakohaste ja vaieldamatute tõenditega näidata asjaolusid ja põhjuseid, mis lubaksid eeldada, et kõnealune meede on võetud muude kui ettenähtud eesmärkide saavutamiseks.

135. Tegelikult piirdus Nakajima, kinnitades, et võimu on kuritarvitatud, üksnes väidetega, tõendamata nende põhjendatust. Tuleb lisada, et asjaolu, et ühenduse organid ei aktsepteerinud Nakajima argumente, mida nad pidasid põhjendatuks, ei saa endast kujutada võimu kuritarvitamist.

136. Euroopa Kohtu tõdemustest käesolevas kohtuasjas järeldub muuseas, et käesoleval juhul on ühenduse õigusnorme kohaldatud korrektselt ning vastavuses nende eesmärgiga. Ajutise ja lõpliku määruse põhjendustes on institutsioonid tõepoolest esitanud põhjused, mis viisid neid järeldusele, et käesoleval juhul nõuavad ühenduse huvid meetmete võtmist, mis kaitseksid ühenduse tootjaid dumpinguhinnaga toodete impordi vastu.

137. Järelikult tuleb võimu kuritarvitamist puudutav väide tagasi lükata.

138. Kuna ühtki Nakajima esitatud väidet ei saa vastu võtta, tuleb hagi täies ulatuses rahuldamata jätta.

Kohtukulud

139. Kodukorra artikli 69 lõike 2 kohaselt on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud. Kuna hageja on kohtuvaidluse kaotanud, tuleb kohtukulud, kaasa arvatud ajutiste meetme kohaldamise menetlusega seotud kulud ning menetlusse astuja komisjoni kulud, mõista välja hagejalt. Kuna menetlusse astuja Europrint ei ole oma kohtukulude hüvitamist nõudnud, tuleb tema kohtukulud jätta tema enda kanda.

Esitatud põhjendustest lähtudes

EUROOPA KOHUS

otsustab:

1) Jätta hagi rahuldamata.

2) Mõista kohtukulud, kaasa arvatud ajutiste meetme kohaldamise menetlusega seotud kulud ning menetlusse astuja komisjoni kulud, välja hagejalt.

3) Jätta menetlusse astuja Europrinti kohtukulud tema enda kanda.

Due Mancini O'Higgins Moitinho de Almeida Rodríguez Iglesias

Díez de Velasco Kakouris Schockweiler

Grévisse Zuleeg Kapteyn

Kuulutatud avalikul kohtuistungil 7. mail 1991. aastal Luxembourgis.

Kohtusekretär

President

J.G. Giraud

O. Due